

AUTOREFERAT

1. Imiona i nazwisko: Iwona Ewa Pietrkiewicz

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

2000 r. – doktor nauk humanistycznych w zakresie bibliologii,
stopień nadany przez Wydział Filologiczny Uniwersytetu Wrocławskiego, na podstawie dysertacji *Biblioteka kanoników regularnych w Krakowie w XV-XVI wieku*, napisanej pod kierunkiem dr hab. Marii Piłtyczak-Majerowicz, prof. UW

1993 r. – magister bibliotekoznawstwa i informacji naukowej,
stopień przyznany przez Wydział Humanistyczny Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie na podstawie pracy *Dziewiętnastowieczne kalendarze dla pań, dam i gospodyń w zbiorach Biblioteki Jagiellońskiej, Biblioteki XX. Czartoryskich i Biblioteki Polskiej Akademii Nauk w Krakowie*, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Wacławy Szelińskiej

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

1.10.2000 r. – do chwili obecnej – adiunkt w Instytucie Nauk o Informacji (Instytucie Informacji Naukowej i Bibliotekoznawstwa) Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

1.10.1993–30.09.2000 r. – asystent w Instytucie Informacji Naukowej i Bibliotekoznawstwa (wcześniej Katedrze Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej) Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (dawniej Wyższej Szkole Pedagogicznej im. KEN/Akademii Pedagogicznej im. KEN w Krakowie)

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego

monografia autorska

Kultura książki w zakonach męskich Wielkiego Księstwa Litewskiego XV-XVIII w. – Kraków: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Pedagogicznego, 2019. – ISBN 978-83-8084-335-6 (wersja drukowana); e-ISBN 978-83-8084-336-3 (wersja elektroniczna).

Recenzenci: prof. dr. Arvydas Pacevičius, Vilniaus Universitetas
dr hab. Michał Tomasz Gronowski

b) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

CEL PRACY

Wielkie Księstwo Litewskie przez stulecia było miejscem funkcjonowania licznych łacińskich obserwacji zakonnych: mniszych (benedyktyni, cystersi, kameduli, kartuzi), żebraczych (franciszkanie, dominikanie, karmelici) oraz kanonickich (kanonicy regularni laterańscy, kanonicy od pokuty) i kleryckich (jezuici, pijarzy), a jego stolica – Wilno – to jeden z najważniejszych ośrodków życia zakonnego dawnej Rzeczypospolitej. Celem pracy jest rekonstrukcja oraz ukazanie mechanizmów funkcjonowania zjawisk, składających się na kulturę książki w rzymskokatolickich klasztorach męskich, działających na terenie Wielkiego Księstwa Litewskiego od XV w. do czasu likwidacji miejscowej sieci zakonnej i kasat poszczególnych placówek.

Podstawą badań było założenie, że pamięć jako zdolność człowieka do utrwalania doświadczenia i budowania wiedzy o sobie i świecie oraz konstytuowania tożsamości grupowej jest szczególnie istotna dla środowisk integrowanych przez religię. Realizacja określonego sposobu myślenia, podporządkowanego celom duchowym oraz kształtowanego zgodnie z ustawodawstwem zakonnym, implikuje stosowanie swoistych praktyk komunikacyjnych, z których część realizowana jest w obrębie wspólnoty, a część polega na złożonych relacjach ze strukturami kościelnymi i społeczeństwem. Zwrócono przy tym uwagę na specyfikę funkcjonowania struktur Kościoła łacińskiego w konkretnym otoczeniu społecznym oraz ich udział w kształtowaniu swoistego modelu kultury w dawnej

Rzeczypospolitej. Uwzględnianie trwałości obecności religii w przestrzeni społecznej, jej znaczenia nie tylko w sferze *sacrum*, ale także jako zjawiska społecznego dowodzi bowiem znaczenia funkcjonowania środowisk kształtowanych przez specyficzne wartości i ich oddziaływania na społeczeństwo.

Przedmiotem podjętych analiz była zwłaszcza obecność piśmiennictwa, tworzonego i wykorzystywanego przez wspólnoty zakonne, które realizowały model życia, oparty na podstawie wspólnych wartości oraz zbliżonych praktyk komunikacyjnych. Wybór takiego ujęcia implikował charakterystykę tego, jak obowiązujące zapisy normatywne i promowane w tym środowisku wzory zachowań wpływały na kształt i wielość praktyk tworzenia oraz użytkowania w klasztorach tekstów: religijnych, literackich, naukowych i użytkowych. Podstawą badań był bogaty materiał źródłowy, na który złożyły się zarówno katalogi i inwentarze księgozbiorów, jak i różnorodne teksty (rękopisy oraz druki) wytwarzane i użytkowane w tym środowisku. Służyły one nie tylko realizacji przyjętych ideałów duchowych, lecz w szerszym kontekście ukazywały zróżnicowane formy obecności instytucji zakonnych w społeczeństwie staropolskim (w takich dziedzinach, jak szkolnictwo, praca naukowa, działalność wydawnicza, filantropijna). Starano się zatem o rozpoznanie tych wątków tematycznych, które pozwalają na opis uniwersalnych zjawisk i procesów charakteryzujących obieg książki w środowisku zakonnym, które wynikają z określonego ustawodawstwa kościelnego oraz realizowanych form aktywności i obecności w świecie.

Zmierzano zwłaszcza do ustalenia, w jakich okolicznościach, w jaki sposób i za pomocą jakich typów tekstów (rękopiśmiennych i drukowanych) komunikowały się (na różnych poziomach) wspólnoty zakonne. Dążono do pokazania, jaki wpływ na sposób organizacji obiegu książki (zbiory instytucjonalne i prywatne, zasady gromadzenia i udostępniania) oraz doboru użytkowanych tekstów w zakonach miało zróżnicowane ustawodawstwo zakonne, w jakim zakresie i w jakich sytuacjach je wykorzystywano, jak wpływało na praktyki komunikacyjne oraz kanon piśmiennictwa. Starano się przy tym określić, które teksty były niezbędne dla funkcjonowania klasztorów i ich struktur, a które były przeznaczone dla społeczności lokalnej czy ponadlokalnej. Analizie poddano zatem wszelkie typy utworów, zarówno religijne (w tym sakralne), jak też użytkowe, literackie, okolicznościowe, naukowe, itd. Chodziło przy tym o ustalenie, w jakim zakresie zakony realizowały specyficzne dla swojego środowiska zadania, a w jakim w kulturze zakonnej zaznaczała się specyfika wielokulturowego i wieloreligijnego WKŁ, zwłaszcza w tradycji

i praktyce tworzenia oraz użytkowania piśmiennictwa na tle komplementarnych form posługiwania się słowem.

Osią badawczą rozprawy uczyniono perspektywę komunikacyjną, w której najważniejszym medium jest pismo i tekst, widziane w kontekście *sacrum* i definiowanych przez struktury religijne określonych sytuacji komunikacyjnych. Istnienie tekstu, analiza jego funkcjonowania w kontekście religii zawsze będzie wskazywać na jego znaczenie nie tylko w aspekcie wartości duchowych, ale również w zakresie kształtowania i utrzymywania tożsamości grup konstytuowanych w kontekście wiary. Specyfika komunikacji widoczna jest na wielu poziomach, na przykład w środowiskach zakonnych nie zauważamy konfliktu między oralnością a piśmiennością, obserwujemy raczej ich współistnienie, podobnie także nie ma zdecydowanej antynomii pomiędzy religijnością i kulturą wysoką a popularną.

OSIĄGNIĘTE WYNIKI

Postrzeżenie klasztorów jako istotnych i trwałych elementów życia społecznego, religijnego oraz żywotnych czynników przemian kulturowych pozwoliło na zarejestrowanie wielu prawidłowości, które wzbogacają wiedzę o kulturze książki wspólnot zakonnych oraz weryfikują stereotypowe i nierzadko deprecjonujące oceny odnoszące się do roli pisania i czytania w środowiskach kościelnych. Wspólnoty zakonne integruje nie tylko tożsamy system aksjologiczny, ale także w podobny sposób ukształtowane kompetencje komunikacyjne, wynikające z określonej formacji religijnej oraz realizacji obowiązującego w tych środowiskach repertuaru praktyk komunikacyjnych. Istniały one bowiem nie tylko jako wyizolowane instytucje kościelne (konstytuowane tak przez wartości, jak i strukturę instytucjonalną), lecz także jako grupy funkcjonujące w społeczeństwie, które łączyły – na poziomie lokalnym i w szerokiej perspektywie – określone modele zależności oraz kontakty formalne i nieformalne, publiczne i prywatne, instytucjonalne i prywatne.

Piśmiennictwo obecne w klasztorach nie tylko świadczy o kulturze duchowej zakonników; analiza obecności i funkcjonowania książki w placówkach duchowieństwa zakonnego wskazuje bowiem także na prowadzoną formację intelektualną, podejmowaną pracę pisarską, naukową i wydawniczą oraz organizację indywidualnego warsztatu pracy, a także kształtowanie się kanonu gromadzonego, a następnie wykorzystywanego w duszpasterstwie i szkolnictwie piśmiennictwa. Znaczenie tekstu mówionego i pisanego z jednej strony określały zapisy zakonnego piśmiennictwa normatywnego (uwzględniające istotne zmiany, jaki przyniosły uchwały soboru w Trydencie), które kształtowały określone

zasady gromadzenia i organizacji księgozbiorów oraz ich użytkowania. Zalecenia władzy kościelnej wpływały również na formowanie wyborów lekturowych osób duchownych, sprzyjały budowaniu tradycyjnych sytuacji odbioru określonego rodzaju piśmiennictwa. Z drugiej strony kształtowało się ono w kontekście społecznych oczekiwań, ale także indywidualnych preferencji i praktyk, związanych z posiadanym, tworzonym czy czytany tekstem.

W środowiskach zakonnych wykorzystywano teksty reprezentujące zasadniczo kilka grup tematycznych. Ich typologię należy budować mając na uwadze zarówno wymagania związane z działalnością w sferze publicznej, w relacji z określonym środowiskiem społecznym, jak i uwzględniając oczekiwania przyjętej formy *vitae christiana* oraz określonej duchowości. Historyczne księgozbiory zakonne, jako struktury zróżnicowane, zarówno pod względem wielkości, organizacji, jak i wartości merytorycznej, artystycznej i historycznej, powinny być badane wieloaspektowo. Były to kolekcje różnorodne, zdominowane przez różnego rodzaju literaturę religijną, filozoficzną i teologiczną, ale też bogate w teksty historyczne, prawne, medyczne, literaturę piękną oraz parenetyczną czy szkolną. Analiza poszczególnych sytuacji wykazała zróżnicowanie organizacyjne, m.in. z podziałem na księgozbiory wspólne (*bibliotheca magna*) oraz kolekcje prywatne, gromadzone przez elity zakonu i duchownych, realizujących przypisane im zadania duszpasterskie (np. tak powstały zbiory kaznodziejów). Ustalono, jakim modyfikacjom wynikającym z realizacji przypisanych zakonnikom zadań podlegał kanon piśmiennictwa tworzonego, kopiowanego, wydawanego, przechowywanego i czytanego w poszczególnych instytucjach zakonnych. Wskazano wyraźny wpływ potrzeb i oczekiwań najbliższego środowiska na zawartość księgozbiorów, np. związanego z położeniem w stolicy WXL, prowadzeniem szkoły czy wspieraniem lokalnych ośrodków kultu.

Zanalizowano nie tylko dokumentację normatywną, ale również zachowaną *stricte* biblioteczną, jak zarejestrowane zapisy proveniencyjne oraz różne świadectwa lektury i źródła pozwalające dostrzec: autora i czytelnika, archiwistę i bibliotekarza czy kolekcjonera i bibliofila. Wskazano, jakie znaczenie ma wszechstronne rozpoznanie wewnętrznej rzeczywistości instytucji zakonnych do wnioskowania na temat aktywności czytelniczej, recepcji określonych treści, zainteresowań intelektualnych, intensywności oddziaływania tych grup w szerszym kontekście modelu kultury.

Opisane przejawy kultury książki w środowiskach zakonnych wskazują na wielkie znaczenie zarówno *intellectus et scientia*, jaki i *fide et spiritus* w ich życiu oraz dowodzą, jak

piśmiennictwo sprzyjało zachowaniu tożsamości duchowieństwa i budowaniu tradycji oraz znaczącej roli kulturowej i cywilizacyjnej w społeczeństwie staropolskim. W tym ujęciu okazuje się, że pisanie i czytanie, a dalej tekst, dokument i książka to nieśmiertelni świadkowie wydarzeń nie tylko w tzw. rzeczywistości chronologicznej, ale i „historii o głębszym oddechu, operującej miarą stuleci: historii długiego, bardzo długiego trwania”¹.

WYKORZYSTANIE WYNIKÓW

Zebrany i wykorzystany w pracach materiał źródłowy jest zróżnicowany, zarówno ze względu na typologię przebadanych dokumentów, jak i ich chronologię. Został zgromadzony podczas licznych kwerend w polskich i zagranicznych archiwach i bibliotekach (państwowych i kościelnych). Cytowane źródła to w większości materiały dotychczas niepublikowane i nieopisane w literaturze przedmiotu. Zebraną dokumentację źródłową konfrontowano ze zbiorami zachowanymi współcześnie, dążąc do ustalenia miarodajnych wskaźników liczbowych dotyczących omawianych kolekcji (wykorzystano dostępne katalogi i oraz kartoteki proveniencyjne). Zarejestrowane i omówione w pracach archiwalia mogą być podstawą do dalszych badań nad kondycją kultury intelektualnej środowisk kościelnych dawnej Rzeczypospolitej, a przyjęta koncepcja badań posłuży w wypracowywaniu wieloaspektowych ujęć problematyki książki dawnej.

3. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Na pozostały mój dorobek naukowy składa się ponad 100 publikacji, w tym 2 monografie, 5 tomów redagowanych lub współredagowanych, 4 redagowane lub współredagowane katalogi zbiorów, 1 współredagowany rocznik czasopisma naukowego, 18 artykułów w czasopismach (w tym 5 przed doktoratem), 44 rozdziałów w książkach (w tym 4 przed doktoratem). Ogólna liczba – uwzględniając drugie wydania – obejmuje 108 publikacji.

Prace te koncentrują się zasadniczo wokół dziejów książki, jednak najwięcej uwagi poświęciłam kilku obszarom tematycznym: księgozbiорom historycznym, historiografii, metodologii i metodyce badań nad książką dawną, prasoznawstwu oraz edytorstwu i cenzurze.

¹ F. Braudel, *Historia i nauki społeczne. Długie trwanie*, w: *Historia i trwanie*, Warszawa 1999, s. 49.

Badania poświęcone pierwszej grupie zagadnień skupiają się głównie na obecności książki w środowisku Kościoła rzymskokatolickiego, a przede wszystkim księgozbiorach zakonów męskich. Zainteresowania te ukształtowały się na gruncie kilkuletniej pracy nad opracowaniem historycznego księgozbioru Wyższego Seminarium Duchownego w Pelplinie, w której uczestniczyłam jeszcze jako studentka. Początkowo dotyczyły one zbiorów krakowskich z czasem jednak moje badania skoncentrowały się głównie na instytucjach z ziem byłego Wielkiego Księstwa Litewskiego. Wykorzystywany w nich obszerny źródłowy materiał egzemplifikacyjny gromadziłam podczas systematycznych kwerend realizowanych od 2000 r. w bibliotekach i archiwach polskich i zagranicznych (litewskich, białoruskich, rosyjskich, ukraińskich).

W poszczególnych artykułach starałam się zrekonstruować zawartość owych księgozbiorów, a zwłaszcza omówić kanon tekstów gromadzonych przez zakony różnych obserwacji, np. w Krakowie, Wilnie, Brześciu Litewskim, Słonimiu, Mińsku, Jarosławiu itd. Wiele uwagi poświęciłam zgromadzeniu materiałów źródłowych, które pozwoliły wykorzystać w tych analizach bogaty i nieznany do tej pory materiał egzemplifikacyjny (wieloletnie kwerendy w archiwach i bibliotekach naukowych Krakowa, Warszawy, Wrocławia, Wilna, Grodna, Mińska, Lwowa, Sankt Petersburga) oraz w instytucjach zakonnych.

W efekcie tych prac opisałam wiele różnych zagadnień składających się na kulturę umysłową środowiska Kościoła rzymskokatolickiego, a zwłaszcza zakonów męskich (m.in. *Książka jako świadectwo kultury krakowskiego konwentu kanoników regularnych w XV-XVIII wieku*, 2001; *Rola zakonów katolickich w społeczeństwie dawnego Lwowa*, 2004; *Budowanie tradycji – okolicznościowe i ulotne druki polskich kanoników regularnych kongregacji arrowezyjskiej i laterańskiej*, 2006). Trzeba jednak zaznaczyć, że pewne prawidłowości powiązane z dziedzictwem pozostałym po zakonach dawnej Rzeczypospolitej analizowałam również w odniesieniu do wspólnot żeńskich (*Zakony żeńskie w diecezji wileńskiej w świetle wizytacji z 1818 roku. Specyfika problematyki*, 2014).

Wyniki badań, które przyniosły szereg nieznanych dotąd faktów odnoszących się do szeroko rozumianej historii książki, prezentowałam podczas kilkadziesiątu polskich i zagranicznych konferencji naukowych oraz omawiałam w publikowanych artykułach. Byłam również współredaktorem dwóch tomów monografii wieloautorskich z serii „Kraków – Lwów: Książki, Czasopisma, Biblioteki”, które dotyczą szeroko rozumianej problematyki dziedzictwa książki w Galicji.

Zainteresowania skupione na *hereditas* Kościoła w Królestwie Polskim oraz Wielkim Księstwie Litewskim rozszerzyłam z czasem, uwzględniając szerzej dzieje wybranych instytucji (m.in. *Miser res sacra. Bonifratrzy w dawnej Rzeczypospolitej*, 2009; *Гродзенскія баніфратры*, 2010; „*Dzieło miłosierdzia*”. *Bonifratrzy w Grodnie*, 2009; „*Sacra misericordia*”. *Miejsce klasztorów bonifraterskich w diecezji wileńskiej*, 2010) oraz wybranych przedstawicieli elit kościelnych (*Kościelne fundacje prymasa Teodora Potockiego*, 2007) czy osobowości wywodzących się z tego środowiska (*Stanisław Słotwiński – opat klasztoru Bożego Ciała w Krakowie*, 2005).

Zakrojone na szeroką skalę i systematycznie prowadzone poszukiwania materiałów źródłowych zaowocowały interesującymi odkryciami, np. odnalazłam jedyny w Polsce egzemplarz wydania *Epistola Martini Lutheri ad Henricum VIII* (*Epistola Martini Lutheri ad Henricum VIII w edycji Hieronima Wietora*, 2011), pierwszą kronikę – inwentarz wileńskich kanoników regularnych laterańskich (*Inwentarz kościoła św. Piotra na Antokolu spisany przez Piotra Korkonosa w 1609 roku*, 2012) czy najstarszy znany dzisiaj inwentarz katedry wileńskiej („*Index Librorum, in Bibliotheca Ecclesiae Cathedralis Vilnensis*” z 1598 roku, 2012).

W związku z doskonaleniem specyficznego warsztatu naukowego kilka tekstów poświęciłam problematyce źródłoznawczej oraz metodologii edycji tekstów dawnych (*Źródła do badań bibliotek kanoników regularnych na terenie Rzeczypospolitej, Śląska i w Wielkim Księstwie Litewskim*, 2004; *Kronika Marcina Golińskiego jako źródło historyczne*, 2005; *Źródła do dziejów konwentów bonifraterskich z terenów Wielkiego Księstwa Litewskiego*, 2006; *Rękopiśmienne katalogi i inwentarze księzek z ziem dawnego Wielkiego Księstwa Litewskiego. Wybrane problemy zasad publikowania*, 2012; *Rękopiśmienna spuścizna Faustyna Ciecierskiego jako źródło do dziejów kultury intelektualnej dominikanów prowincji litewskiej początku XIX wieku*, 2013; «*А з Белаў Русі даносяць...*». *Беларусь у рукапіснай спадчыне віленскага дамініканца Фаўстына Цяцёрскага*, 2014; *Źródła do dziejów bibliotek męskich zakonów rzymskokatolickich Mińska*, 2016).

Pogłębiając swoje zainteresowania związane z źródłoznawstwem i edytorstwem, podjęłam również badania dorobku w tym zakresie środowiska galicyjskiego (*Żegota Pauli – krakowski i lwowski bibliofil oraz edytor*, 2011), także w kontekście XIX-wiecznej cenzury (*Ambrożego Grabowskiego kłopoty z cenzurą*, 2010). W szerszej perspektywie zajęłam się także specyfiką problematyki historiograficznej w środowiskach kościelnych (*Teksty*

historiograficzne w środowisku dominikanów Prowincji Litewskiej. Wybrane przykłady, 2016).

Problematyka cenzury, ale już w odniesieniu do okresu PRL, analizowana na podstawie niewykorzystywanych dotychczas materiałów Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk zachowanego w Archiwum Akt Nowych w Warszawie, stała się podstawą kilku współautorskich publikacji na temat funkcjonowania znanych polskich tytułów prasowych w latach 40. i 50. XX w. (*Prewencyjne ingerencje cenzorskie w „Tygodniku Powszechnym” na przełomie lat 40. i 50.* (2011); *„Dziennik Polski” pod nadzorem. Ingerencje cenzorskie w pierwszej połowie lat 50.*, 2010).

Zainteresowania badawcze skoncentrowane na księgozbiorach historycznych z ziem dawnej Rzeczypospolitej kontynuowałam, realizując grant *Kultura książki w zakonach męskich Wielkiego Księstwa Litewskiego XV-XVIII w.* (2010-2012) oraz będąc stypendystką Fundacji Lanckorońskich (2004). Badania książki dawnej realizowałam również, włączając się w projekty poświęcone zbiorom Wiktora Baworowskiego przechowywanym we Lwowie (UŚ: *Druki XVI w. z Biblioteki Fundacji Wiktora hr. Baworowskiego we Lwowie*, 2010-2012; *Baza danych baworowianów w zbiorach lwowskich. Stan, opracowanie naukowe i ocena konserwatorska kolekcji XVII wieku*, 2014-2018) oraz bibliotece Sapiehów (Zamek Królewski na Wawelu. Państwowe Zbiory Sztuki: *Biblioteka Sapiehów z Krasieczyna w Zamku Królewskim na Wawelu*, 2015). Od lat kontynuuję też współpracę z wrocławskim środowiskiem badaczy dziejów zakonów w dawnej Rzeczypospolitej (Wrocławskie Towarzystwo Miłośników Historii Oddział PTH: *Dziedzictwo kulturowe po klasztorach skasowanych na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej oraz na Śląsku w XVIII i XIX w. Losy, znaczenie, inwentaryzacja*, 2012-2016).

Poza podstawowym nurtem moich badań podejmowałam również problemy związane z nowoczesnym warsztatem bibliologicznym (*Elektroniczny warsztat biblioteki szkolnej*, 2005; *Informacja potrzebna od zaraz... Warsztat informacyjny biblioteki szkolnej*, 2009; współredakcja tomu *Biblioteka szkolna – tendencje rozwoju. Teoria i praktyka*, 2009).

Byłam współredaktorką oraz autorką haseł w kilku zróżnicowanych tematycznie katalogach (*Kraków – europejskie miasto prawa magdeburkiego 1257-1791. Katalog wystawy*, 2007; *Bibliotheca Bavoroviana Leopoliensis. Prints from the first half of the sixteenth century. A catalogue*, 2015; *Biblioteka Sapiehów z Krasieczyna w Zamku Królewskim na Wawelu*, t. 2/1: *Katalog starych druków. Druki obce z wieków XV-XVII*, 2016) oraz edycjach słownikowych (*Leksykon profesorów Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji*

Narodowej 1946-2006, 2006; *Kultura pogranicza wschodniego. Zarys encyklopedyczny*, 2011).

Na łamach czasopism naukowych opublikowałam kilka recenzji poświęconych przede wszystkim dziejom instytucji kościelnych oraz problematyce książki dawnej. Systematycznie wydawałam także teksty popularnonaukowe i publicystyczne, zarówno w czasopiśmie Uniwersytetu Pedagogicznego „Konspekt”, który współredagowałam w l. 2001-2005), jak i w dziennikach krakowskich.

Obecnie ważnym elementem moich zainteresowań naukowych stały się cyfrowe zasoby kultury. Początkowo koncentrowałam się na digitalizacji księgozbiorów historycznych (*Digitalization of polish historical collections. Condition and prospects*, 2008), jednak w kontekście realizacji projektu *Laboratorium Humanistyki Cyfrowej (DHLab Info) w Instytucie Nauk o Informacji Uniwersytetu Pedagogicznego*, 2015-2016) pracuję nad organizacją bazy źródeł dotyczących dziedzictwa pozostałego po klasztorach męskich działających na ziemiach byłego Wielkiego Księstwa Litewskiego.

